Γρηγορίου Ξενόπουλου, *Δεν είμ' εγώ*, θέατρο Ακάδημος, χειμώνας 2003-'04

Ο Έλληνας μάστορας της ηθογραφίας Γρ. Ξενόπουλος έγραψε το 1915 μια εξαιρετική φάρσα, για να σατιρίσει όπως ο ίδιος λέει: "...την ανθρώπινη λογική, ή καλύτερα τους ανθρώπους που βασίζονται μόνο σ' αυτή και πέφτουν κάθε στιγμή έξω". Το θεατρικό *Δεν είμ' εγώ* είναι πράγματι ένα άρτια δομημένο

έργο, μια προσεγμένη στις λεπτομέρειές της σύνθεση λογικής αλληλουχίας γεγονότων, μια ανελέητη σύμπτωση καταστάσεων και παρεξηγήσεων, που στιγμή δεν προδίδουν την αληθοφάνεια. Ένας άνθρωπος, λόγω κάποιων απροσδόκητων συμπτώσεων, οδηγείται στο να πιστέψει ότι είναι διχασμένη προσωπικότητα. Μα και το περιβάλλον του παρασύρεται κι έτσι προκύπτουν μια σειρά τραγελαφικές καταστάσεις.

Η σκηνοθεσία (Κ. Τσιάνος) είναι ευρηματική, με ένταση και ρυθμό. Απολαυστική. Προσοχή χρειάζεται όμως στο να μην ξεφεύγουν ανεξέλεγκτα κάποιοι ηθοποιοί και, από υπερβολική αίσθηση του γρήγορου ρυθμού, να λειτουργούν εις βάρος της λαγαρής, τρέχουσας ομιλίας. Με μαεστρία φτιαγμένα τα σκηνικά-κοστούμια (Γ. Μετζικώφ), αντιπροσώπευσαν τέλεια την εποχή. Η μουσική (Γ. Στούπελ) και η χορογραφία (Φ. Ευαγγελινός) έδωσαν τον ανάλαφρο τόνο και την απαιτούμενη ευφρόσυνη διάθεση για το είδος. Μνεία αξίζει και στο προσεγμένο και κατατοπιστικό πρόγραμμα της παράστασης (Τζ. Κακουδάκη).

Πραγματικά εντυπωσιακή ήταν η ερμηνεία του Σπύρου Παπαδόπουλου (Πέτρος). Ηθοποιός που χειρίζεται άψογα τα σκηνικά του μέσα, προπαντός με μέτρο, κάτι που δυστυχώς λείπει από πολλούς συγχρόνους του. Σκηνική ευγένεια, χάρη και σπιρτάδα. Εξέφρασε με την απαραίτητη λιτότητα τις εξάρσεις και απέδωσε δεξιοτεχνικά την αγνότητα και την αφέλεια του ρόλου του. Μπράβο του. Το ταλέντο της ξεδίπλωσε άνετα και η Θωμαΐς Ανδρούτσου (ράφτρα). Κεντούσε σε κάθε φράση, αποδίδοντας τόνους και ημιτόνια στις εσωτερικές της διαθέσεις. Απολαυστικές ήταν και οι δύο υπηρέτριες (Κατερίνα Παπουτσάκη και Βάσω Ιατροπούλου). Έπιασαν τον τύπο τους. Στέρεη η παρουσία της Βασιλικής Ανδρίτσου (Φρόσω), στέρησε όμως το ρόλο από τη νεανική του σπιρτάδα. Με ευχέρεια κινήθηκε ο Μιχ. Καλαμπόκης (μαθητής) όπως και ο Μιχ. Αλικάκος (γκαρσόνι-φίλος), ίσως να "υπερέπαιξε" λίγο το Ζακυνθινό του. Οι: Κλεό Σκουλούδη (μάνα), Θ. Μπογιατζής (μπάρμπας) και Σ. Πέτσος (ξάδερφος) διεκπεραίωσαν αξιοπρεπώς τους τύπους τους. Ο Κρ. Κατσούλης (Πετράκης) δεν κυριάρχησε όσο έπρεπε στην σκηνή. Ως συνειδητός ερωτύλος όφειλε να είναι πιο αριστοκρατικός και εγκρατής, χωρίς να χάσει σε χάρη και ωραιοπάθεια. Χαριτωμένες παρουσίες οι Α. Κίνη και η Δ. Γιαννοπούλου.

Μια από τις καλύτερες κωμωδίες της χρονιάς, σε μια άρτια στημένη παράσταση, με άξιους ηθοποιούς. Διασκέδαση και ψυχαγωγία ποιότητας, μέσα στην παρακμή της κωμωδίας που βιώνουμε.